

Tal, den højtærede Minister har faaet ud af de Oplysninger, der i Fjor kom til Udvalget; det trøster mig dog, at den ærede Minister sagde, at han ikke fremsatte disse Tal for at afskrække nogen; thi ellers kunde man ganske vist fristes til at antage, at disse Tal netop vare fremsatte for at skræmme Forslagsstillerne og hvem der ellers kunde interessere sig for Loven.

Jeg har ganske vist ikke haft Lejlighed til nærmere at regne de Tal efter, som den ærede Minister fremførte, jeg kan altsaa kun fremføre et Skøn. Men naar den højtærede Minister sagde, at Maden vilde koste 25 Øre pr. Portion, er det ganske sikkert for meget. Saa vidt jeg har forstaaet, skal der i Virkeligheden kun regnes med Halvdelen; jeg opfattede den højtærede Minister saaledes, at Børnene, hver Dag, de kom i Skole, skulde bispises, og paa den Maade vilde det blive 45 Dage i de Maaneder, der kan blive Tale om at bispise Børnene; for saa vidt min Opfattelse i saa Henseende er rigtig, skulde vi altsaa reducere de Beløb, den højtærede Minister kom med, til det halve, dog har jeg, som sagt, ikke haft Tid til at regne det saa nøje efter.

Naar den højtærede Minister havde en, som han selv sagde, mere principiel Indvending, vil jeg først sige, at jeg gaar ud fra, at dette aldeles ikke har nogen finansiell Rækkevidde, der tilnærmelsesvis kan sammenlignes med de store Tal, Ministeren nævnedes for os. For saa vidt der altsaa fra nogen Side kunde blive Betænkelighed ved at lade Kommunalbestyrelserne selv tage Bestemmelse om de Penge, som de til Dels selv have maattet betale i Skat, er der vist ingen Grund til at antage, at den Sum, der skal anvendes eller eventuelt vil blive anvendt til Skolebespisningen, vil blive et saa stort Beløb, at det skulde andrage saadan noget som Halvdelen af, hvad Kommunerne udrede til Skolevæsenet. Det kan der aldeles ikke være Tale om. Den højtærede Minister mente, at det jo heller ikke havde saa meget at sige, om Sogneraadene ikke uden Amtsrådernes Samtykke kunde bevilge saadanne Udgifter, idet Amtsrådet som Regel vilde sige ja dertil, og vi havde jo en Lov om Landkommunernes Styrelse, hvorefter det var Reglen, at Amtsrådets Samtykke skulde indhentes. Dertil vil jeg sige, at den Regel er jo allerede bleven brudt, f. Eks. den Gang vi i 1892 fik Loven om Lønning til Sogneraadformændene. I den Lov blev der jo udtrykkelig indsat, at denne Udgift kunde bevilges uden Amtsrådets Samtykke. Jeg ved jo ikke saa lige, hvad der har været Motivet

til at indsætte hin Bestemmelse den Gang, men jeg ved, at i alt Fald for mig, og jeg tror at turde sige ogsaa for mine Medforslagsstillere, har Motivet til her at indsætte den Bestemmelse, at saadanne Udgifter skulde kunne afholdes uden Amtsrådets Samtykke, været det, at der kan tænkes Amtsråd, som ikke vilde sige ja til det, og hvis det skete, vilde samtlige Landkommuner i den Amtsrådkreds, i hvilken Amtsrådet i et vist givet Øjeblik med et Flertal sætter sig derimod, være afskaarne fra at yde disse Beløb, og dette maa anses for at være absolut uheldigt. Ved altsaa som i Forslaget at give Sogneraadet denne Ret, uden at Amtsrådets Samtykke skal indhentes, opnaas, at samtlige Sogneraad Landet over vilde blive stillede fuldstændig ens; af denne Grund tror jeg, det vil være heldigt at bibeholde denne Bestemmelse.

Over for den ærede sidste Taler (J. Hage) skal jeg blot sige, at naar han, noget i Overensstemmelse med den højtærede Minister, mener, at der i selve Loven skal træffes Bestemmelser, Kauteler som han kaldte det, der kunde gøre, at man kunde være sikker paa, at Loven ikke blev udvidet over det, som det ærede Medlem ansaa og vistnok med Rette anser for at være Lovens Grænse, synes jeg, det egentlig bunder i en for daarlig Tro til vore Kommunalbestyrelser. Jeg synes, at alle de Erfaringer, som vi have fra vore kommunale Arbejder, gaa egentlig ud paa, at vore Sogneraad, som der jo væsentlig er Tale om her, forstaa ganske godt at spare, at holde igen paa Pengene, saa jeg tror, det vil være unødvendigt at sætte Bestemmelser ind i Loven, som skulde gaa i Retning af at sikre mod, at de skulde gaa for vidt med Hensyn til Bespisningen. Jeg tror, at vore Kommunalbestyrelser nok skulde vide i saa Henseende, at sætte Skellet, og jeg tror under ingen Omstændigheder, at de ville komme for langt til den Side, hvor der kunde siges at være mindre Grund til at yde gratis Skolebespisning. Jeg finder ikke Anledning til yderligere Bemærkninger, og da den højtærede Minister sluttede med atter at sige, at han, hvad Hovedbestemmelsen angik, var enig med Forslagsstillerne, haaber jeg, at han fremdeles vil medvirke til, at Lovforslaget kan gaa sin Gang gennem Rigsdagen, og at det maa lykkes os at faa et Resultat ud af det.

N. Christensen: Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at man kan se paa en saadan Sag med forskellige Øjne, men